

Съюзът на съдиите в България подкрепя изцяло декларацията от 25 октомври 2018 година на администрацията на Висшия съдебен съвет и администрацията на Прокуратурата на Република България срещу предлаганите с § 15 от ПЗР на ПЗДБРБ за 2019 г. изменения в чл. 352 от ЗСВ. С § 15 от Преходни и заключителни разпоредби на Проект за Закон за държавния бюджет на Република България за 2019г. чл. 352 от Закона за съдебната власт, който предвижда на съдебния служител да се изплаща всяка година сума за облекло в размер до две средномесечни заплати на заетите в бюджетната сфера, да се измени така: думите „до две средномесечни заплати на заетите в бюджетната сфера“ се заменят с „до 450 лв.“.

Съдебните служители са висококвалифицирани лица, без които не е възможно функционирането на съдебната власт. Тяхната служба е трудна и високоотговорна. При служебна необходимост съдебните служители са длъжни да изпълняват служебните си задължения и извън работното време. Съдебните служители търпят редица ограничения като забрана да работят по друг трудов договор, да упражняват свободна професия и други. Правото на съдебните служители да получават всяка година сума за облекло в размер до две средномесечни заплати на заетите в бюджетната сфера е оправдано, защото е свързано с необходимостта да се явяват на работа с представително облекло, да бъдат компенсирани за посочените задължения и ограничения, както и да е налице реална превенция на корупцията.

Вредата от посоченото законодателно предложение далеч не се изчерпва само с опит за премахване на едно заслужено и справедливо право на съдебните служители.

Изменение в Закона за съдебната власт, основният устройствен закон на една от трите независими държавни власти, чрез преходни и заключителни разпоредби към Закон за държавния бюджет е законодателна техника, която показва недвусмислено пренебрежителното отношение към съдебната власт от страна на съставителите на законопроекта. Поне докато не е изменен текстът на чл. 364, ал. 1 от Закона за съдебната власт с някоя бъдеща преходна разпоредба, си позволяваме да го цитираме: „Министерският съвет внесе в Народното събрание проекта на закон за държавния бюджет на Република България за съответната година заедно с проекта на годишен бюджет на съдебната власт, предложен от пленума на Висшия съдебен съвет, с подробна обосновка“. Стана традиция министърът на финансите да предлага на

министерския съвет вместо подробна обосновка към бюджета на съдебната власт, приет от Пленума на висшия съдебен съвет, свой проект за бюджет на съдебната власт под заглавие „становище“, в който бюджетните разчети се коригират в посока намаляване на необходимите разходи, респективно намаляване на бюджетната субсидия от централния бюджет. Тази година предложените от Висшия съдебен съвет необходими разходи за съдебната власт 769430,9 хил. лв. са намалени на 666317 хил. лв., а необходимото бюджетно взаимоотношение с централния бюджет е намалено от 653430,9 хил. лв. на 550317 хил. лв. Министърът на финансите предлага на Министерски съвет недофинансиране на съдебната власт със 103113.9 хил. лв., което представлява около 13,4% намаление на бюджета, предложен от Висшия съдебен съвет.

Чл. 117, ал. 2 от Конституцията на Република България прогласява, че съдебната власт е независима, а в следващата ал. 3, че съдебната власт има самостоятелен бюджет. Конституционната норма показва ясно връзката между независимост на съдебната власт и нейния самостоятелен бюджет. С други думи, съдебната власт е независима, ако има реална финансова независимост. В случая с предложения § 15 от ПЗР на ПЗДБРБ за 2019 г. ясно проличава кой е действителният господар на съдебния бюджет.

Пленумът на Висшия съдебен съвет трябва да отстои финансовата независимост на съдебната власт като използва механизма за взаимодействие с изпълнителната власт чрез министъра на правосъдието и администрацията на Министерството на правосъдието и да постигне отпадане на предложения § 15 от ПЗР на ПЗДБРБ за 2019 г.